

Thijs Zuidam
Baljuwslag 37
2805 DB GOUDA

Betreft: Reactie Internetconsultatie Besluit Toegankelijkheid (AMvB)

Gouda, 6 november 2016

Ik reageer op de internetconsultatie van het Besluit Toegankelijkheid (AMvB) vanuit mijn eigen perspectief als chronisch zieke met een progressieve spierziekte. Ik ben 52 jaar, gehuwd, vader van drie kinderen en nog volop aan het werk.

Concrete waarborgen ontbreken

Het doel van de AMvB is het borgen van toegankelijkheid voor mensen met een beperking door het geven van duidelijkheid voor die partijen die toegankelijkheid moeten garanderen.

Ik ben enorm teleurgesteld dat het huidige Besluit toegankelijkheid geen waarborg geeft van de beoogde doelen. Een concrete omschrijving van toegankelijkheid ontbreekt en het ontbreekt ook aan een concrete uitwerking van het noodzakelijke tijdpad en de financiële inspanning. Zonder concrete duiding van de onderwerpen en de sectoren waar het VN-verdrag betrekking op heeft, zal het blijven zoals het nu is. U besteedt veel aandacht aan de uitzonderingen in plaats van het uitwerken van de norm.

Zonder normen geen ondergrens

Ik heb als ervaringsdeskundige de afgelopen jaren gemerkt hoe het werkt en hoe het niet werkt. Nederland is op diverse plaatsen en locaties prima toegankelijk. Het kan dus wel! Ik kom met regelmaat op scholen, in bioscopen, in voetbalstadions en concerthallen. Veelal omgevingen waar veel mensen komen en de organisatoren veel ervaring opbouwen met mensen met een beperking.

Echter, op vele andere plaatsen is het niet op orde. Het OV is niet 100% toegankelijk. Zonder goede planning sta je continu voor verrassingen, omdat niet alle treinen en stations de juiste voorzieningen hebben. De noodzaak om normen **op te leggen** als ondergrens is hiermee wel bewezen. Het gaat echt niet vanzelf, anders was Nederland allang goed toegankelijk en speelde de noodzaak om maatregelen te treffen niet.

Dwing het af

Ik heb het geluk gehad 2x op vakantie te zijn geweest in de Verenigde Staten van Amerika. In 1993 had ik nog geen enkele fysieke beperking en het was mijn niet opgevallen welke voorzieningen er gewoon waren. In 2015 was de 2^e keer. Inmiddels reis ik met een scootmobiel en rolstoel. De gehele samenleving blijkt heel goed toegankelijk. Werkelijk overal aangepaste toiletten, simpelweg omdat in de openbare ruimte voldoende toiletten zijn met ruime afmetingen en de juiste voorzieningen. Dit is echt niet vanzelf gegaan. Er is een goed plan gemaakt, normen vastgesteld en een handhavingsprotocol opgesteld. Uw

huidige voorstel mist dit alles. Een gemiste kans om woorden om te zetten in daden! Dwing het daarom af door het opnemen van concrete normen en een realistisch tijdspad.

Gebruik ervaringsdeskundige

Mijn spierziekte zorgt er voor dat ik bij wezen van spreken over een paperclip kan struikelen. Ik ben dus continu alert op iedere beweging die ik maak. Een stoeprandje van 5 centimeter ziet iemand zonder beperking niet. Dat is hen ook niet te verwijten, ze zien immers de hindernis niet. In dat licht is het een vereiste gebruik te maken van ervaringsdeskundigen bij het vaststellen van de normen en het tijdspad.

Moeten, moed én willen

Het ratificeren van het VN-verdrag betekent dat we als samenleving **moeten** gaan werken aan betere toegankelijkheid. We staan daarom **nú** aan de vooravond van een verandering. Veranderen vraagt een andere mindset, het zoeken naar iets nieuws vraagt dan om **moed** om los te laten. Met elkaar zullen we daar invulling aan gaan geven. Maar dan is het wel noodzakelijk dat de overheid dit voorleeft en de wil toont om de uitvoering voortvarend ter hand neemt. De wijze waarop de AMvB nu is ingericht door de overheid doet hier geen recht aan. Dat moet echt anders en de overheid zou dit ook echt moeten **willen**.

Tot slot

Ik schrijf deze reactie vanuit mijn eigen perspectief. Een perspectief dat veel anderen ook hebben. De cijfers spreken over 15 % van de bevolking. Toch al gauw ruim 2.000.000 mensen! We hebben het niet voor niks over een inclusieve samenleving! Een samenleving waarin mensen die nu zonder beperking leven op het moment dat zij de pech hebben ook met een beperking te maken krijgen toch volwaardig mee kunnen doen. Ook dat gegeven vraagt om een andere benadering van het Besluit toegankelijkheid dan er nu voorgesteld is.

Met vriendelijke groet,

Thijs Zuidam